

Sinä kuolet, ennen kuin ehdit kirjoittamaan raporttiasi, kaikui hänen päässään. Ei en minä kuole, en minä voi kuolla. Hän toisti itselleen. Minua ammuttiin käteen en minä siihen kuole... enhän? Amanda kuuli ihmisten keskustelua ympärillään. Hän aukaisi silmänsä mutta hänen näkönsä oli sumea. Hän näki hahmon kumartuvan ylleen ja sitten hänen luomensa painuivat kiinni jättäen hänet pimeyteen. Päästä minut menemään, päästä minut! Kaikui huuto. Amanda näki pimeydessä hänen edessään leijuvat kasvot. Gustav irvisti hänelle. Sinä olet minun vastuullani. Amanda vaikeroi. Minun pitää viedä sinut päämajaan. Sitten sinä kuolet! Ääni karjui. Veri valui Gustavin punaisista silmistä noroina hänen valkoisille hampailleen. Amandan silmät aukenivat jälleen. Valkoiseen lääkärin pukuun pukeutunut mies oli kumartunut hänen ylleen. Lääkäri katsoi häntä ja puhui jollekulle. Amanda ei kyennyt erottamaan kuin yhden sanan ennen uneen vajoamistaan: selviää. Amanda seisoi kalliolla. Tuuli puhalsi kylmänä hänen kasvoihinsa ja hän kuuli kiviä vasten iskeytyvien aaltojen pauhauksen. Hän näki edessään kallion reunalla seisovan miehen. Miehellä oli päällään musta pitkä takki ja hän oli kumartunut katsomaan alas aaltoihin. Tuuli puhalsi ja valkoinen rypistynyt nenäliina lennähti sen mukaan miehen kädestä ja lähti leijailemaan Amandaa kohti. Amanda astui eteenpäin ja nappasi nenäliinan. Hän taitteli nenäliinan auki ja huomasi sen olevan veren värjäämä. Mies kääntyi hitaasti ympäri ja Amanda rypisti kulmiaan. Toni seisoi suoraan häneen päin kääntyneenä, mutta Toni ei hymyillyt ja hän oli puristanut silmänsä kiinni. "Se oli tehtävä." Toni sanoi maailman alkaessa pyöriä ja kallion kadotessa Amandan edestä. Amandan silmät rävähtivät auki. Hän makasi sängyllä pienehkössä huoneessa. "Hän on herännyt." Amanda kuuli jonkun sanovan. Hän nosti päätään tyynyltä ja hänen kylkeään vihlaasi. Lääkäri astui hänen vierelleen ja työnsi hänen päänsä hellästi tyynyä vasten. "Älä nouse liian nopeasti." Lääkäri sanoi. Amanda kuuli kuinka joku nousi tuolilta ja käveli sängyn luokse. Hän tunsu seuraavan miehen jostain muttei ollut varma mistä. Miehellä oli tumman ruskeat hiukset ja hänen tumman siniset silmänsä katsoivat Amandaa. "Missä olemme?" Amanda mumisi. Häntä pyörrytti ja ainoa asia hänen mielessään oli Gustavin verinen hymy ja kalliolla seisova Toni. "Olemme sairaalassa. Toimme sinut tänne sen jälkeen kun kimppuusi hyökkättiin päämajan edessä." Mies selitti. "Luoti lensi kätesi läpi ja iskeytyi kylkeesi. Onneksesi se ei tuottanut huomattavaa vahinkoa. Olemme poistaneet luodin ja sitoneet sekä puhdistaneet haavan." Lääkäri kertoi. Amanda nyökkäsi heikosti. "Sinun täytyy pysyä täällä jonkin aikaa kunnes tiedämme sinun tilasi alkavan parantumaan, jonka jälkeen pääset takaisin kotiin. Mutta sinun tulee varoa kättäsi ja kylkeäsi kunnes ne ovat parantuneet." Lääkäri käveli pois huoneesta jättäen Amandan ja miehen rauhaan. "Missä Toni on?" Amanda kysyi mieheltä. "Toni on pääministerin luona. Pääministeri ei ole kovin tyytyväinen viime päivien tapahtumiin kuten voi kuvitella. Gustav puolestaan on lukittuna ja tarkasti vartioituna päämajassa." Mies vastasi. Amanda nyökkäsi hänelle ja nousi hitaasti istumaan sängyssä. "En ole varma muistatko minua." Mies sanoi ja tarjosi kättään. "Henri Aho." Amanda oli ojentamassa oikean kätensä mutta irvisti tuntiessaan tuskan leviävän käsivarteensa. "Amanda Karonen." Hän sanoi kätellessään Henriä vasemmalla kädellään. Nyt Amanda muisti miehen. Henri oli ollut paikalla kun Toni oli antanut hänelle Juhanille ja Mikaelille käskyn mennä Hailuotoon. "Oletteko saaneet tietoa hyökkääjistä?" Amanda kysyi Henriltä. "Emme mitään erikoista." Henri vastasi. "Tosin huomasimme yhden kummallisen seikan. Kellään miehistä ei ollut mitään syytä hyökätä. Heillä ei ollut väkivaltaisia taustoja emmekä me tiedä miten he saivat aseensa. Heillä ei myöskään ollut minkäänlaisia psyykkisiä ongelmia. Amanda rypisti kulmiaan ja totesi miettelijäänä: "Eli joukko täysin normaaleja ihmisiä saavat haltuunsa aseita ja päättävät hyökätä minun kimppuuni... siinä ei ole mitään järkeä." Henri avasi suunsa jatkaakseen mutta silloin huoneen ovi aukesi ja pitkä tummahiuksinen mies astui sisälle huoneeseen. "Amanda! Tulin

heti kun kuulin." Amanda hymyili leveästi. "Daniel." Hän uskoi ettei ollut koskaan niin iloinen miehensä näkemisestä. Henri nyökkäsi Amandalle ja käveli ulos huoneesta Danielin kävellessä hänen luokseen. Daniel näytti huojentuneelta nähdessään hänet hereillä ja iloisena. "Tapahtuiko mitään vakavaa vahinkoa?" Daniel kysyi hieman huolestuneena katsoen hänen siteitään. "Lääkärin mukaan vakavaa vahinkoa ei käynyt." Nyt Danielkin hymyili hieman ja halasi häntä varoen hänen kylkeään. "Pelästyit minut pahan kerran." Daniel kuiskasi ja suuteli sitten häntä kevyesti. "Mitäs jos pitäisit parinpäivän loman sillä minä ilmeisesti ainakin pidän." Daniel hymyili suudellen häntä uudelleen. Daniel katsoi häntä pähkinänruskeilla silmillään ja vastasi: "Ei se huonoltakaan idealta kuulosta."